

ת"פ 61299/12/19 - מדינת ישראל נגד עזריה זרבאילוב,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 61299-12-19 מדינת ישראל נ' זרבאילוב (עצור/אסיר בפיקוח)

בפני כבוד השופט סארי ג'וסי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם עזריה זרבאילוב,

גזר דין

הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

1. הנאשם, יליד 26.11.1981, הורשע ביום 22.09.2020 על-סמך הודאתו בעובדות כתב-האישום המתוקן, במסגרת הסדר-דיוני אליו הגיעו הצדדים, בעבירות בנשק (נשיאה והובלה), לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, בתאריך 17.12.2019, בשעה 20:00 או בסמוך לכך, נסע הנאשם ברכב מסוג טויוטה, מספר רישוי 06159452 המצוי בבעלותו ובשימוש (להלן: "**הרכב**"), על כביש 6353 לכיוון חריש, עת נוהג הנאשם ברכב.

באותה עת, נשא והוביל הנאשם ברכב, בתא-המטען שני אקדחים (להלן: "**האקדחים**"), כל אחד מהם טעון במחסנית, ובתוכה חמישה כדורים בקוטר 9 מ"מ, וכן נשא והוביל שני כדורים נוספים בקוטר 9 מ"מ.

האקדחים הם כלי-נשק שסוגלו לירות כדור או קליע, אשר בכוחם להמית אדם. המחסניות והכדורים הם אביזרים ותחמושת לנשק, והנאשם נשאם והובילם בלא רשות על-פי דין.

בסמוך לשעה 20:13, בכביש 6353, במהלך הנסיעה לכיוון חריש, נעצר הרכב על-ידי המשטרה, ובחיפוש

שנערך בו נתפסו האקדחים והמחסניות.

הנאשם נעצר, הובל לתחנת משטרת עירון, ושם, בחיפוש נוסף, נתפסו ברכב שני הכדורים הנוספים.

3. כאמור כבר לעיל, הגיעו הצדדים להסדר-דיוני, ולפיו הנאשם חזר בו מכפירתו, הודה בעובדות כתב-האישום המתוקן, ולא נקבע כל הסדר לעניין העונש.

במועד ההרשעה הוריתי על קבלת תסקיר משירות המבחן בנוגע לנאשם.

מן התסקיר מיום 15.02.2021 עולה, כי הנאשם, נשוי ואב לתינוק כבן שמונה חודשים. הנאשם, כך צוין, עלה בגיל 9 מקווקז, ותיאר הליך קליטה רצוף קשיים כלכליים משמעותיים, אולם בסופו של יום תיאר הנאשם, כי הוא הסתגל לחיים בארץ והשתלב היטב מן הבחינה החברתית. משפחת מוצאו מונה 5 ילדים, אב שנפטר לפני מספר חודשים ואם, עת תואר, כי כל בני משפחתו מנהלים אורח חיים נורמטיבי, ללא מעורבות פלילית.

הנאשם, כך נכתב, השלים 12 שנות לימוד בבית-הספר לקצינים בעכו, הגיע להישגים לימודיים גבוהים, ולא שרת בצבא. עוד ובנוסף צוין הנאשם במסגרת תסקיר זה, כי הוא החל להמר בגיל צעיר, וכי העבירה מושא כתב-האישום המתוקן שבפנינו בוצעה בשל הפסדים בהימורים.

עוד עולה מן התסקיר, כי בעברו של הנאשם הרשעה קודמת אחת, בעבירת רכוש, בגינה נדון למאסר שרוצה בעבודות שירות. באשר לעבירה מושא כתב-האישום המתוקן שבפנינו, טען הנאשם, כי מספר חודשים לפני ביצועה, הוא פוטר מעבודתו, אולם המשיך לנהל אורח-חיים רגיל על-מנת שזוגתו לא תגלה אודות פיטוריו. כשמצבו הכלכלי החמיר, כך אליבא דנאשם, פנה להימורים לא חוקיים והפסיד סכומי כסף משמעותיים, ובעקבות זאת נקלע ללחצים מגורמים עבריינים, ונדרש לבצע עבורם פעילויות שונות, לרבות לשאת ולהעביר נשק.

הנאשם, כך עולה מן התסקיר, ביצע שלוש הפרות של הפיקוח האלקטרוני בו מצוי החל מינואר 2020.

שירות המבחן התרשם, כי נוכח גדילתו של הנאשם בתנאי חסך רגשי, אשר נותר לא מעובד, קיימים אצלו קשיים בוויסות הרגשי, ופנייה למציאת שייכות ומענה לצרכיו הרגשיים בסביבה בעייתית. לצד זו התקשתה קצינת המבחן להעריך באופן מלא את חומרת הבעייתיות בתחום ההתמכרות של הנאשם, והאם נדרשת התערבות טיפולית ייעודית בסוגיה זו.

נוכח האמור לעיל, התקשה שירות המבחן ליתן המלצה טיפולית שיקומית בעניינו של הנאשם, וזאת אף בשים-לב להתרשמות, כי למוטיבציה שביטא הנאשם להשתלבות בטיפול קיים קשר לחששו מתוצאות ההליך המשפטי בעניינו.

4. ביום 18.02.2021 נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם להורות לשירות המבחן להגיש תסקיר משלים בעניינו, וקבעתי כך:

"לאחר שקלתי את טענות הצדדים והגם ששירות המבחן ממילא עמוס לעייפה במיוחד בתקופה זו, וספק בעיני אם הגשת תסקיר משלים נחוצה בנסיבות העניין, אולם על מנת שתנוח גם דעתו של הנאשם, ורק על מנת להבהיר עניין אחד שעלה במסגרת התסקיר בעמ' 5 שם נכתב "התקשינו באופן מלא להעריך מדבריו מצבו בתחום ההתמכרות... שכן תוכן זה הובא לראשונה בפנינו באבחון הנוכחי..." , מבוקש ששירות המבחן יגיש תסקיר משלים, שיתייחס לנקודה זו בלבד, והאם יש מקום להעריך באופן מעמיק יותר את מצבו של הנאשם בתחום ההתמכרות ואפשרויות הטיפול בו".

ביום 06.04.2020 הוגש תסקיר משלים בעניינו של הנאשם, ממנו עולה, כי הלה הפר פעם נוספת את תנאי הפיקוח, וכי כתוצאה מכך, נערך לנאשם שימוע, במסגרתו הוחלט להותירו בתכנית הפיקוח האלקטרוני.

עוד עלה מן התסקיר, כי הנאשם פנה ביוזמתו לגורמי הטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות בנתניה, "בית חוסן", וכי גורמי הטיפול לא מצאו את הנאשם מתאים לטיפול במסגרתם, הואיל ולא התרשמו, כי הוא סובל מבעיה התמכרותית הדורשת טיפול ייעודי בתחום.

עוד ובנוסף התרשמה קצינת המבחן, כי פנייתו של הנאשם ליחידה להתמכרויות כמו גם בקשתו להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן מונעת ממוטיבציה חיצונית בלבד, ומרצונו של הנאשם לקדם את ההליך המשפטי בעניינו, ולא מתוך רצון כנה לבחון את מצבו.

נוכח האמור לעיל, גם במסגרת תסקיר זה, לא מצא שירות המבחן מקום למעורבות בעניינו של הנאשם, ונמנע גם במסגרת תסקיר זה מהמלצה טיפולית בעניינו.

5. ביום 13.04.2021 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, וכן נשמעו עדויות מטעמו של הנאשם.

מעדותו של מר יצחק גרשומוב, עלה, כי יחד עם הנאשם הם פתחו בית-מדרש לנוער בסיכון, וכי הנאשם עזר ותמך בנוער שהגיע לבית-המדרש. עוד עלה מן העדות, כי הנאשם אף סייע כספית לבית-המדרש ובזכותו גדל מספר בני-הנוער שהגיעו לבית-המדרש.

מעדותו של מר משה טולדנו, משיגי כשרות באולם בחדרה, עלה, כי הנאשם נהג להפריש מעשר משכרו למשפחות קשות-יום. הואיל ותרומתו של הנאשם ניתנה בסתר, כך צוין, אין כל רישום לתרומות אלו.

מעדותה של גב' אגרונוב רחל חיה, עלה, כי היא אם חד-הורית לחמישה ילדים, וכי במהלך השנים נזקקה לסיוע כספי, אותו קיבלה מן הנאשם. במשך השנים, כך צוין, לא ידעה מי תורם לה את הכספים שקיבלה,

אולם כעת, התבקשה על-ידי הרב אוחנה להעיד עבור הנאשם, שכעת מתברר לה, שהיה זה, אשר תרם לה את הכספים.

מר שלמה בן אבי העיד, כי הוא מכיר את הנאשם מזה כ-12 שנים, וכי מדובר באדם אחראי, ובעל יכולות נתינה גבוהות. מר יהודה נחמיה נקי העיד אף הוא על אופיו הטוב של הנאשם, לרבות יכולות הנתינה והעזרה שלו.

6. ב"כ המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב, תדפיס מידע פלילי, וכן תמונות של האקדחים והתחמושת שנתפסו.

ב"כ המאשימה התייחסה לעדים שהובאו על-ידי הנאשם וטענה, כי אין לשאלה האם עוסק הנאשם בגמילות-חסדים כל נפקות לעניינו הואיל ובסופו של יום הודה הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן, והורשע בעבירה של נשיאה והובלה של שני אקדחים טעונים במחסניות בתא המטען של רכבו. מעשיו של הנאשם, כך נטען, הופסקו רק בעטייה של פעילות משטרת ישראל.

ב"כ המאשימה הדגישה, כי על בית המשפט הנכבד להילחם בעבירות נשק, בשל המחיר הכבד שמשלם הציבור על עבירות אלו. בפרט, כך נטען, עת מדובר בהחזקה, נשיאה והובלה, של שני אקדחים טעונים. עוד נטען, כי על בית משפט ליתן את דעתו גם לתכנון שקדם לביצוע העבירה, לעובדה, כי הנאשם הוא המעורב היחיד, לנזק הפוטנציאלי בנשיאת נשק, וכן לעובדה, כי הסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירה הן עמומות.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, טענה ב"כ המאשימה, כי על מתחם הענישה בעניינו לנוע בין 3-6 שנות מאסר. נוכח העובדה, כי לנאשם הרשעה אחת משנת 2010 ובשים-לב להודאתו של הנאשם בעבירה מושא כתב-האישום המתוקן, עתרה ב"כ המאשימה לקבוע את העונש ברף התחתון של מתחם הענישה, להשית על הנאשם ענישה על תנאי, וכן להורות על חילוט הרכב, באמצעותו בוצעה העבירה.

בנוגע לתסקירי שירות המבחן, נטען, כי קצינת המבחן לא נתנה המלצה טיפולית שיקומית בעניינו, ולפיכך אין לחרוג מן המתחם. יש ליתן את הדעת, כך אליבא דב"כ המאשימה, כי מן התסקיר הראשון עולים קשיים בהערכת חומרת העבירה, במיקוד הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה, וכן מפורטים גורמי הסיכון, ביניהם קושי בלקיחת אחריות מלאה, ודגש על כך שהמוטיבציה של הנאשם לקבל טיפול נובעת מחשש לתוצאות ההליך הפלילי.

מן התסקיר השני, כך נטען, עולה, כי הנאשם הפר את תנאי האיזוק, עת מחד-גיסא עולים דפוסים של התמכרות להימורים, ומאידך-גיסא, צוין, כי פנייתו של הנאשם לטיפול נובעת ממוטיבציה חיצונית ולא מתוך עמדה כנה.

7. מנגד, טען ב"כ הנאשם, כי בכתב-האישום המתוקן, צוין, כי האקדחים היו בתא-המטען של הרכב, עובדה אשר מצביעה על כך שלא הייתה לנאשם כוונה להשתמש בהם. בענייננו, כך נטען, אף מדובר באקדחים מאולתרים, וכלשונו של הסניגור "**לא אקדח בעל יכולות גבוהות**".

לטענת ב"כ הנאשם, הגם ששירות המבחן לא המליץ על תכנית טיפולית שיקומית בעניינו של הנאשם, יש ליתן את הדעת, אף לכך שלא צוין בתסקיר, כי מסוכנותו של הנאשם גבוהה, וכי קיים סיכוי גדול להישנות התנהגותו. עוד הדגיש בא-כוח הנאשם, כי הפערים שקיימים במידע שמסר הנאשם לשירות המבחן במסגרת תסקיר המעצר והמידע שמסר במסגרת זו, לרבות סוגית ההתמכרות, נובעים מן השוני הקיים במהות התסקירים השונים.

עוד נטען, כי הנאשם קיבל על עצמו אחריות מלאה לביצוע העבירה כבר מן הרגע בו נעצר על-ידי משטרת ישראל, וכי הוא שיתף פעולה עם משטרת ישראל באופן מלא. עוד ובנוסף נטען, כי המאשימה לא הניחה תשתית ראייתית לכך שהנאשם רצה לעשות שימוש בנשק או לסחור בו, ולפיכך אין לפסול את דבריו של הנאשם לשירות המבחן, לפיהם הוא ביצע את העבירה בעטיים של החובות אותם צבר מן ההימורים.

ב"כ הנאשם הדגיש, כי אין לנאשם עבר פלילי הקשור בעבירות נשק, וכי העבירה היחידה בה הורשע הייתה לפני יותר מעשור, בגין עבירת רכוש. מאז אותה עבירה, כך נטען, חי הנאשם חיים נורמטיביים, עובד למחייתו, ואף מסייע לזולת. כעולה מן העדויות, כך אליבא דב"כ הנאשם, מדובר באדם חיובי, אשר שגה ומעד מעידה חד-פעמית.

עוד נטען, כי הנאשם היה עצור כחודשיים, בין התאריכים 17.12.2019-27.01.2020, מאחורי סורג וברית, ובהמשך, מזה כ- 15 מצוי באיזוק אלקטרוני. על בית המשפט ליתן את הדעת לכך, אליבא דב"כ הנאשם, הואיל ובמהלך 17 חודשים אלו, נולד לנאשם ילד, הוא לא עבד בתקופה זו, וגם אשתו, עולה חדשה, אינה יכולה לעבוד, מכיוון שהיא מפקחת עליו. עוד יש להתחשב, כך נטען, בכך שאביו של הנאשם נפטר במהלך תקופה זו, ועובר לפטירתו, בשל תנאי האיזוק האלקטרוני, לא יכול היה הנאשם להיפרד מאביו כדבעי.

עוד ובנוסף נטען, כי העבירה בענייננו היא אירוע נקודתי, ולפיכך יש להעדיף את חלופת השיקום, וזאת אף בשים-לב לכך שמאסר מאחורי סורג וברית בהכרח יגרמו להידרדרות במצבו של הנאשם, הן מן הבחינה הכלכלית, והן מן הבחינה האישית. לפיכך סבר הסנגור, כי יש להשית על הנאשם מאסר, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשם הגיש אסופת פסיקה לבית המשפט, והפנה דבריו ל ת"פ 21873-06-16 **מדינת ישראל נ' צברי ואח'** (04.02.2019), שם נגזר על הנאשם בעבירות נשק מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, לריצוי בעבודות שירות.

ב- ת"פ 52497-02-11 **מדינת ישראל נ' חמזי מטר** (05.03.2012) נגזרו על נאשם בעבירות נשק, 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, וב- ע"פ 1505/15 **אחמד לידאוי נ' מדינת ישראל** (04.11.2014), גזר בית המשפט המחוזי על נאשם בעבירות של נשיאה והובלת נשק 8 חודשים. בית המשפט העליון קיבל את הערעור, וגזר עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, על אף שלא ניתנה המלצה של שירות המבחן.

בת"פ 46365-11-19 **מדינת ישראל נ' מוחמד ארפאעיה** (02.11.2020), נגזרו על נאשם בעבירות נשק, 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ב-ת"פ 17376-05-20 **מדינת ישראל נ' ג'מיל חליל ואח'** (10.03.2021), נגזרו על נאשם שנשא והוביל שני תתי-מקלע מאולתרים מסוג קרל גוסטב 23 כדורים, ללא עבר פלילי, ללא המלצה שח שירות המבחן, 12 חודשי מעצר בפועל ועונשים נלווים.

עוד הפנה ב"כ הנאשם ל-ת"פ 520-07-17 **מדינת ישראל נ' עמרם אסבן** (23.01.2018), שם הורשע הנאשם בעבירה של החזקה, נשיאה והובלה של נשק, ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל.

לטענת ב"כ הנאשם, עולה מן הפסיקה, כי מרכיב מרכזי בקביעת העונש נטוע במספר חודשים בהם היה נתון הנאשם באיזוק אלקטרוני. עוד נטען, כי הגם שמגמת בית המשפט העליון היא החמרה בכל הנוגע לעבירות נשק, יש להתחשב בנסיבותיו של הנאשם שבפנינו, כפי שעלו במהלך ההליך, לרבות מעדויות-האופי שנשמעו בפני בית המשפט.

8. הנאשם עצמו העיד וטען, כי במשך חייו הוא סייע רבות לזולת. ביצוע העבירה מושא כתב-האישום המתוקן, כך לדבריו של הנאשם, הייתה שגיאה, ובדיעבד הוא סבור, כי היה עליו לנהוג אחרת, ולפנות לעזרה מרשויות אכיפת החוק.

עוד טען הנאשם, כי הגם שהוא מצר מאוד על מעשיו, יש בתנאי הפיקוח בהם שהה במהלך תקופה ארוכה, מן העונש, וזאת בשים-לב למצבו המשפחתי הייחודי, עת התחתן עם בת-זוג, שזה לא מכבר עלתה לארץ, וכי בנו נולד במהלך תקופה זו. עוד טען הנאשם, כי בתקופה זו חלה אביו, וכי הוא לא נפרד ממנו כדבעי, נוכח היותו בתנאי פיקוח.

9. כאמור כבר לעיל, המאשימה אף הגישה טיעונים לעונש בכתב, ובהם נטען, כי הנאשם היה עצור בין התאריכים 17.12.2019-27.01.2020. ביום 27.01.2020, כך צוין, נעצר הנאשם בפיקוח אלקטרוני, ונקבע, כי הוא ישהה במעצר-בית מלא בבית הוריו, ללא חלונות התאוררות. בהמשך, ביום 10.06.2020 הקל בית המשפט בתנאי המעצר, והתיר לו לצאת לחלונות התאוררות למשך שעתיים, וביום 27.10.2020 הרחיב בית המשפט את חלונות ההתאוררות למשך 4.5 שעות בכל יום. עוד צוין, כי הנאשם שוהה בתנאים אלה נכון למועד זה.

לטענת המאשימה, לא היו מבוצעות אלימות באמצעות נשק, אלמלא הייתה קיימת תופעה של החזקה בלתי חוקית בנשק. תופעת החזקת נשק בלתי חוקי, כך נטען, הפכה למכת מדינה, ועל בית המשפט מוטלת חובה להילחם בתופעה זו, באמצעות ענישה מחמירה.

באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, נטען, כי כל הנסיבות אודות האופן בו הוא השיג את הנשק נותרו בערפול, אולם ברי, כך אליבא דמאשימה, כי אין מדובר במעשה ספונטני, אשר התרחש במקרה, כי אם במעשה מתוכנן היטב. הנאשם, כך לטענת המאשימה, הוא המעורב היחיד ומכאן שחלקו בביצוע העבירה מוחלט.

עוד נטען, כי אמנם לא נעשה שימוש בנשק, אולם הנזק שצפוי היה להיגרם לו היה עושה הנאשם שימוש בו הוא גבוה. ניתן רק לשער, כך נטען, מהן הסיבות אשר הובילו את הנאשם לבצע את העבירה המיוחסת לו. אולם לטענת המאשימה, בין אם היה זה רצון לעשות בו שימוש או בין אם רצון לסחור בו, יש להשית על הנאשם ענישה מחמירה.

בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה למספר פסקי דין:

ב-ת"פ 15423-12-19 **מדינת ישראל נ' רוש** (11.08.2020), נתפס נאשם עת נשא הוא אקדח חצי אוטומטי ובתוכו מחסנית, עם כדור אחד ומשתיק קול. הנאשם ניסה לברוח משוטרי משטרת ישראל, אשר הורו לו לעצור. בית המשפט קבע מתחם ענישה, אשר נע בין 2-4.5 שנות מאסר בפועל לצד עונש מאסר על תנאי, וכן קנס משמעותי.

ב-ע"פ 3877/16 **פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל** (17.11.2016) (להלן: "**עניין ג'באלי**"), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של המערער, בעל עבר פלילי מכביד ביותר, אשר הורשע בעבירה של נשיאת אקדח טעון במחסנית וכדורים, ונגזרו עליו 34 חודשי מאסר בפועל, עת מתחם הענישה נקבע בין 24-48 חודשי מאסר בפועל.

ב-ת"פ (מרכז) 47284-06-18 **מדינת ישראל נ' אמסאלם חסונה** (03.04.2019), הורשע נאשם על-פי הודאתו בעבירה של נשיאת נשק ותחמושת. בית המשפט קבע מתחם ענישה, אשר נע בין 21-48 חודשי מאסר בפועל. הנאשם, ללא עבר פלילי, נדון ל-22 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

ב-ע"פ 9373/10 **חמד ותד נ' מדינת ישראל** (14.09.2011), הורשע נאשם בעבירה של נשיאה והחזקה של נשק, עת החזיק בביתו, אקדח ובו מחסנית, בה היו תשעה כדורים, ובחצרו נתפסו 63 כדורים נוספים. לנאשם היו שלוש הרשעות קודמות, לא בעבירות נשק. בית המשפט גזר על הנאשם 50 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון קבע, כי יש להחמיר בעונשם של אלו המבצעים עבירות נשק, אולם יש לעשות כן בהדרגה, והפחית את עונשו של הנאשם ל-30 חודשי מאסר בפועל.

ב-ע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' סמיר בסל** (08.03.2017), קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה על קולת העונש שהושת על המשיב, צעיר בן 20, בגין הרשעתו בעבירה של החזקת ונשיאת נשק. בית המשפט העליון קבע, שעונשו של המשיב יעמוד על 18 חודשי מאסר בפועל חלף 12 חודשי המאסר שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי.

באשר לנסיבות, שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען, כי יש להתחשב בכך שהנאשם הודה בה, וחסך זמן שיפוטי יקר. מצד שני, כך נטען, הנאשם הבין את מעשיו ואת השלכותיהם, הוא אינו קטין, אינו קרוב לכל סייג לאחריות פלילית, ואף לא היה במצוקה נפשית.

המאשימה הדגישה, כי אין לטעמה מקום לסטות ממתחם הענישה, שייקבע בשל שיקולי שיקום.

נוכח האמור לעיל, סברה המאשימה, כי מתחם הענישה ההולם בעניינו של הנאשם, נע בין 3-6 שנות מאסר בפועל. נוכח העובדה, כי הנאשם אינו בעל עבר פלילי מכביד, כך נטען, נטל אחריות על מעשיו, ושהה במעצר בפיקוח אלקטרוני, יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם.

כמו-כן עתרה המאשימה להשית על הנאשם מאסר מותנה ארוך ומשמעותי, קנס כספי, וכן לחלט את הרכב, בהתאם לסעיף 39 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי, התשכ"ט - 1969, עת בוצעה העבירה באמצעות הרכב.

10. פסיקה עקבית של בית המשפט העליון קבעה, כי יש ליתן חומרה יתרה לעבירות הנשק, על סוגיהן השונים, נוכח הסכנה הגבוהה הנשקפת מהן, וזאת אף בשים-לב לגישת המחוקק, אשר קבע לצידן של עבירות אלו ענישה מחמירה.

אפנה לדבריו של כב' השופט י. אלרון ב-ע"פ 4406/19 **סובח נ' מדינת ישראל** (05.11.2019), בפסקה 16:

השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018)).

על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת....

דברים אלו אף באו לידי ביטוי לאחרונה בדברי הנשיאה א' חיות בטקס פתיחת שנת המשפט הנוכחית של לשכת עורכי הדין בנצרת:

"מערכת בתי המשפט משקיעה מאמצים רבים בתחום זה, ובית המשפט העליון התווה וממשיך להתוות הלכות לאורך השנים באשר לרמת הענישה ההולמת את החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובאשר לביטוי העונשי ההולם המתחייב מכך".

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך.

הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור.

נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים".

וכן לדבריו של כב' השופט מ. מזוז:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית והגורם בלעדיו אינן (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושווד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה [...] על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי-נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן [...]"

11. במעשיו פגע הנאשם בביטחון הפרט והציבור, ובשלומם.

ודוק, על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, נהג הנאשם על רכב, בכביש 6353 לכיוון חריש, עת, נשא והוביל בתא-המטען שני אקדחים, כל אחד מהם טעון במחסנית, ובתוכה חמישה כדורים בקוטר 9 מ"מ, וכן נשא והוביל שני כדורים נוספים בקוטר 9 מ"מ.

עוד עולה מעובדות כתב-האישום המתוקן, שהנאשם נעצר על-ידי משטרת ישראל, הובל לתחנת משטרת עירון, ושם, **בחיפוש נוסף, נתפסו ברכב שני הכדורים הנוספים.**

אדגיש, אין מדובר במי שהוביל כלי-נשק ותחמושת לצידם, כי אם בנאשם שהוביל, כאמור לעיל, שני אקדחים טעונים במחסנית, ובכל אחד מהם חמישה כדורים, ודומני, כי אין צורך להכביר מילים על המשמעויות וההשלכות של שוני זה.

12. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנו באי-כוח הצדדים לפסיקה רלוונטית, וב"כ הנאשם אף הגיש לעיוני אסופת פסיקה, הן של בית המשפט העליון, והן של בתי המשפט המחוזיים.

מן החומר האמור, עולה, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירה האמורה. מחד-גיסא, קיימת פסיקה שבה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, ומאידך גיסא, קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שלא ניתן להימנע בעבירה מסוג זה מלהטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח.

קראתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים, עת מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עולות נסיבות חמורות מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום בענייננו, לרבות ריבוי עבירות, נאשמים בעלי עבר פלילי מכביד, ועוד.

מנגד, מן הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם עולה, כי גם בהן הנסיבות שונות בתכלית מאלו שבענייניו של הנאשם שבפניי, לרבות נאשמים בעלי מצב בריאותי קשה ביותר, וכן העובדה, כי חלקן נדונו בערכאות הערעור השונות, וכי ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את חומרת הדין עם הנאשמים.

מקריאה מעמיקה של פסיקת בית המשפט העליון, עולה, כי שופטיו התוו מימים ימימה את מדיניות הענישה הראויה בעבירות נשק, וברי, כי במציאות הנכוחה של ימינו, מילותיהם מקבלות משנה תוקף.

אפנה לדבריה של כב' הנשיאה, השופטת א. חיות בעניין ג'באלי:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקימות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחונו ומחייבות "ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (18.12.2011); ע"פ 4329/10 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (25.10.2010)). עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע

בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (31.7.2013))" (ההדגשה אינה במקור).

עוד אפנה לפסק-דינו של כב' השופט ע. פוגלמן מן העת האחרונה, ממנו אף עולה, כי קיימת מגמה של החמרה בענישה בעבירות הנשק:

ר' ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' פאדי גריפאת (22.12.2020):

"בית משפט זה עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על החומרה היתרה של עבירות הנשק ועל הסכנה הגבוהה שנשקפת מהן לשלום הציבור ולביטחוננו (ראו, מיני רבים, ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' אמארה, [פורסם בנבו] פסקה 10 (2.9.2020) (להלן: עניין אמארה); עניין געביס, פסקה 8). חומרתן של עבירות אלו נובעת, בין היתר, גם מהחשש כי הנשק יועבר למי שמתכוון לעשות בו שימוש לפעילות עבריינית או לפעילות טרור (ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן [פורסם בנבו] (19.1.2014); ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (4.12.2011) (להלן: עניין נפאע)). נוכח האמור, חזר וציין בית משפט זה כי קיימת מגמה של החמרה בענישה בעבירות אלו וזאת על מנת להרתיע מפני ביצוען (ע"פ עניין אמארה, פסקה 10; ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 11, 100 (16.8.2018) (להלן: עניין בראנסי); עניין נפאע, פסקה 5)". (ההדגשה אינה במקור).

עוד ובנוסף אפנה לפסק-דינו העכשווי של כב' השופט א. שטיין ב-ע"פ 9306/20 מארון ברגות נ' מדינת ישראל (29.04.2021), פסקה 20:

"באחרונה הזדמן לי להדגיש ולהבהיר, בהסכמת חברותי, הנשיאה א' חיות והשופטת י' וילנר, כי "הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק" (ראו: ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון פס' 10 (14.2.2021)). סבורני, כי נחטא לחובתנו זו אם נקל בעונשו של המערער דכאן אפילו במקצת". (ההדגשה אינה במקור).

ודומני, כי אין אמירות ברורות מאלו.

13. בד-בבד, אזכיר, כי העיקרון הנוהג בפסיקה קובע, שהענישה היא אינדיבידואלית, הכול לפי נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של מבצע העבירה.

יפים לענייננו, דבריו של המשנה לנשיאה, כב' השופט מ' אלון ז"ל ב- ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת

ישראל פ"ד מג(4) 170:

"כידוע, אחד השיקולים החשובים בשיקולי הענישה הוא מהותה של העבירה וחומרתה; שיקול זה קשור, בדרך כלל, בקשר הדוק עם שיקול ההרתעה, למען ישמעו וייראו. לשני שיקולים אלה מיתוסף שיקול נוסף, והוא - קיום מדיניות אחידה, ככל האפשר, שתשמש כקו מנחה וכמורה דרך בעולמה של ענישה. ושיקול אחרון זה יפה הוא במיוחד לפסיקתו של בית המשפט העליון, שהמחוקק הפקידו על קביעת מדיניות זו. בנוסף לכל השיקולים האמורים, קיים ועומד השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו, ובהתקיים, במקרה מסוים, נסיבות מיוחדות ונכונות, ייתכן ששיקול אחרון זה יגבר על השיקולים האמורים האחרים ויקבע, באותו מקרה מסוים, את מידת העונש וצורתו. "ענישתנו היא ענישה אינדיווידואלית של כל עבריין 'באשר הוא שם'" (ע"פ 291/81 [1], בעמ' 442). זאת תורת הגישה האינדיווידואלית בתורת הענישה, המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו שלהענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים "להקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שיידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים". (ההדגשה אינה במקור).

בענייננו, מחד-גיסא, העבירות בהן הורשע הנאשם אינן נמנות עם המקרים החמורים ביותר, הואיל ועבירת נשיאת הנשק המיוחסת לנאשם בכתב-האישום המתוקן היא לאותו פרק-זמן קצר המתואר בעובדות כתב-האישום המתוקן, ואין טענה לפיה החזיק הנאשם בנשק במועד שונה.

בנוסף, אדגיש, כי הגם שאליבא דמאשימה, יש להניח לחובתו של הנאשם, כי הוא נשא והוביל נשק למטרות "לא כשרות", ובלשונה של המאשימה בפסקה 24 לטיעונים לעונש: **"ניתן רק לשער מה הסיבות אשר הובילו את הנאשם לבצע את העבירה המיוחסת לו. בין אם רצון לעשות שימוש בנשק ובין אם רצון לסחור בו...."**, כתב-האישום אינו מייחס זאת לנאשם.

מאידך גיסא, יש ליתן משקל לכך שהנאשם נשא והוביל את שני האקדחים, עת הם טעונים, והלכה למעשה מוכנים לירי, וברי, כי אין מדובר באירוע ספונטני, אשר התרחש במקרה. עוד יש להתחשב בכך שהנאשם הוא המעורב היחיד בעבירה, וכי כפי שהדגשתי, פוטנציאל הנזק מעבירה זו הוא עצום.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם, לפיה הגם שהנאשם נשא והוביל אקדחים טעונים, מדובר באקדחים מאולתרים, אשר הנזק היכול להיגרם מהם נמוך יותר. ברי, מן העולה מסעיף מס' 3 לכתב-האישום המתוקן, בו, יש לזכור, הודה הנאשם, כי **"האקדחים הם כלי-נשק שסוגלו לירות כדור או קליע, אשר בכוחם להמית אדם. המחסניות והכדורים הם אביזרים ותחמושת לנשק, והנאשם נשא והוביל אותם בלא רשות על פי דין לנשיאתם והובלתם"**, ואידך זיל גמור.

14. בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים

עמוד 12

שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע, כי מתחם הענישה הראוי, בנסיבות המקרה דנן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 16-36 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד עונשים נלווים.

15. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם, או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור.

בעניינינו, לא המליץ שירות המבחן על מתווה טיפולי ושיקומי בעניינו של הנאשם לא בתסקיר מיום 15.02.2021, ולא בתסקיר המשלים מיום 06.04.2021. כמפורט בפסקאות 3-4 לעיל, התרשמה קצינת המבחן, כי פנייתו של הנאשם ליחידה להתמכרויות כמו גם בקשתו להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן מונעת ממוטיבציה חיצונית בלבד, ומרצונו של הנאשם לקדם את ההליך המשפטי בעניינו, ולא מתוך רצון כנה לבחון את מצבו, ולפיכך איני מוצא, כי יש מקום לסטייה לקולא ממתחם הענישה האמור.

מנגד סבורני, כי בנסיבות העניין אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור, ולפיכך, קובע אני, כי עונשו של הנאשם יקבע במתחם האמור.

16. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובעניינינו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במיוחס לו בכתב- האישום המתוקן, ובתקופה בה שהה בפיקוח אלקטרוני.

עוד ובנוסף אציין, כי לחובתו של הנאשם הרשעה אחת משנת 2010 בגין עבירה של גניבת רכב, אשר בעטייה נגזרו עליו 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. לפיכך, מדובר במאסרו הראשון של הנאשם מאחורי סורג וברית, וברי, כי גם לכך, יש ליתן משקל.

אפנה לדבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט ס. ג'ובראן ב-ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2013):

"יתר על כן, מחקרים רבים הראו כי קיים קשר סיבתי שלילי, על פיו מאסר ראשון לא רק שאינו מביא להתרעת היחיד, אלא מביא בסבירות גבוהה למאסרים נוספים ורצידיביזם (ראו: חגית לרנאו וישי שרון "שמונה הכרעות ערכיות בחקיקת חוק הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" הסניגור 183, 14, 19; Francis T. Cullen at el, Prisons do not Reduce ;19 Recidivism: The High Cost of Ignoring Science, 91 The Prison Journal 48 (2011))." (ההדגשה אינה במקור).

עוד אוסיף, כי לא נעלמו מעיני עדויות האופי בעניינו של הנאשם, ולפיהן ברבות השנים סייע הנאשם לזולת, ועסק אף בפעילות של גמילות-חסדים.

17. מנגד יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון ההרתעה בעבירות נשק, ובצורך ההולך וגובר למגרן. עת דומה, כי ככל שנוקפים הימים, גואים מעשי האלימות המבוצעים באמצעות כלי-נשק אלו, לכל אורכה ורוחבה של מדינת ישראל.

הזדמן לי לכתוב בעבר, ואדגיש זאת ביתר-שאת כעת, כי גדיעת תופעה זו, בעודה באיבה, עשויה להיות הפסע הראשון במסע הארוך להחזרת ביטחון הציבור ושלומם במרחב הציבורי והפרטי גם יחד.

יפים לענייננו דבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט א. רובינשטיין, ב-ע"פ 6371/11 **מדינת ישראל נ' אנס הייבי** (18.12.2011), פסקה כ"ג:

"עבירות בנשק חומרתן מכופלת, הן בעצם המעבר על החוק והן ובמוטעם במאטריה הספציפית; נשק שאינו כדין, קרי - ברישיון כדבעי, מועד לפורענות. זכורה האמירה, אם ראית במחזה תיאטרון אקדח במערכה הראשונה, סופו שיירה במערכה השניה או השלישית. הימצאו של נשק בידיים לא נכונות, עלול להביא בסופו של יום אף לקיפוד חיי אדם ר"ל...."

18. בנוסף לכך, עתרה המאשימה לחילוט רכב מסוג טויוטה, מספר-רישוי 6159452, בה בוצעה העבירה מושא כתב-האישום המתוקן.

סעיף 32 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 מורנו:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

ובהמשך, סעיף 39:

"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

הואיל וב"כ הנאשם, לא התייחס לבקשת המאשימה לחלט את הרכב האמור במסגרת הטענות לעונש, אפשרתי לו בהחלטתי מיום 28.04.2021 להשלים את טיעוניו בנוגע לסוגיה זו.

ביום 29.04.2021 הוגשה תגובת בא-כוחו של הנאשם לסוגית חילוט הרכב, ובה נטען, כי המחוקק הותיר את שיקול-הדעת הבלעדי לבית המשפט, על-מנת שיבחן שיקולים נוספים, אשר אינם קשורים בהכרח למהות העבירה.

בעניינו, כך נטען, מצבו הכלכלי של הנאשם רע, וזאת גם נוכח היותו בתנאי מעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני, מבלי שיכול היה לצאת ולפרנס את משפחתו. גם לאשתו של הנאשם, כך אליבא דסנגור, לא התאפשר להתפרנס הואיל והיא הייתה המפקחת העיקרית על הנאשם.

נוכח האמור לעיל, סבר ב"כ הנאשם, כי חילוט הרכב חוטא למטרה, ומהווה עונש כפול, הואיל והרכב הוא נכס בעל ערך רב, אשר יכול לסייע לשיקומו הכלכלי של הנאשם ומשפחתו.

בעניינו, מחד-גיסא, מתקיימים התנאים המצטברים הנדרשים לחילוט הרכב: ברכב בוצעה העבירה, הנאשם - בעל הרכב הורשע בדין, והרשעתו מתייחסת לעבירה, אשר בוצעה ברכב.

אפנה לדבריו של כב' השופט א. א. לוי ז"ל ב- ע"פ 6234/03 **מדינת ישראל נ' מראד זיתאוו** (09.03.2005) (להלן: "**עניין זיתאוו**"), פסקה 5:

"השילוב שבין הסעיפים מלמד כי הפעלתה של סמכות החילוט מותנית בקיומם של תנאים מצטברים אלה: בחפץ שנתפש בוצעה עבירה או עומדים לבצע עבירה; בעל החפץ הורשע בדינו והרשעתו מתייחסת למעשה שנעשה בחפץ או לגביו. (ע"פ 623/78 סורני נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3), 523; ע"פ 4148/92 חוסין מועד נ' מדינת ישראל, לא פורסם). סעיף 39(א) לפקודה אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובע כי דינו של החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת, הואיל והיא נועדה לפגוע במעורבים במעשה הפלילי עצמו, ולא באלה שאין להם זיקה אליו או שזיקתם רופפת (ע"פ 1982/93 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(3), 238)".

מאידך גיסא, פסיקת בית המשפט העליון קבעה, וזאת אף בשים-לב ללשון החוק, כי סמכות החילוט, אשר נתונה לבית המשפט היא סמכות שברשות, וכי יש להביא בחשבון את השלכותיה, ואת אופן השתלבותה בענישה הכוללת של הנאשם.

אפנה לעניין זיתאוו, פסקה 6:

"אכן, המכונית שימשה בידי המערער כלי בלעדיו היה מתקשה להפיל את המתלוננת ברשתו ולבצע בה את העבירות בהן הורשע. אולם, אותה סמכות חילוט היא סמכות שברשות, ובטרם יעשה בה בית המשפט שימוש, הוא מצווה לתת את דעתו גם על השלכותיה, וכיצד היא משתלבת במערך רכיביו האחרים של העונש. אכן, בנסיבות אחרות ראוי גם ראוי היה להורות על חילוט המכונית, אולם משנגזר למערער עונש מאסר, אותו אני מציע להאריך, סבורני כי בית המשפט המחוזי היה רשאי לקבוע כי בחילוט גלומה הכבדה מעבר לנדרש, ועל כן נכון להימנע ממנה". (ההדגשה אינה במקור).

וכן לדבריו של כב' השופט י. אלרון ב-ע"פ 9104-20 מדינת ישראל נ' דוד טבצ'ניקוב (04.03.2021), פסקה 3:

"מנגד, איני סבור כי עלינו להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להורות על חילוט רכבו של המשיב. זאת, בפרט בשים לב כי סמכותו של בית המשפט להורות על חילוט רכוש על פי סעיפים 32 ו-39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, היא סמכות שבשיקול דעת, אשר הפעלתה תלויה בין היתר בהשלכות חילוט הרכוש ובהשתלבות במערך הענישה הכולל שיושג על הנאשם (רע"פ 4105/16 גאבר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ט' (2.1.2007); ע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' זיתאוו, פסקה 6 (9.3.2005))." (ההדגשה אינה במקור).

בנסיבות המקרה שבפנינו, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם, עונש המאסר שהוטל עליו, וכן על-מנת לאפשר לנאשם לפתוח "דף חדש" לאחר שחרורו מן המאסר, סבורני, כי אין מקום לחלט את הרכב, וכך אני מורה.

19. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, בין התאריכים 17.12.2019-27.01.2020.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. מאסר למשך 18 חודשים, לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו בין התאריכים 17.12.2019-27.01.2020.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת נשק מכל סוג.

ג. לא מצאתי, בנסיבות העניין, להטיל על הנאשם קנס כספי.

20. כאמור לעיל, איני מחלט את הרכב, ואני מורה להחזיר את הרכב לנאשם תוך 3 ימים.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון **19.05.2021** עד השעה 10:00, או על-פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336. תנאי השחרור או המעצר באיזוק בהם היה נתון הנאשם עד כה, ימשיכו לחול עד להתייצבותו לתחילת ריצוי עונשו.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין לשב"ס וכן לפיקוח על האיזוק האלקטרוני

ניתן היום, כ"ג אייר תשפ"א, 05 מאי 2021, בהעדר הצדדים.